

БАРАБАНА БИЧЕ

Вестникът е разрешен от Министерството на народното просвещение с писмо № 23977-2-II от 30 май 1938 година

ДИВА КРУША

Представя тази седмица филмът:

Живата парича

Разстла е на хълма
съ клонища бодлива
крила е гнѣздата
на соколи диви.

Духатъ денонощно
вътрове студени,
въ клонитъ се кривятъ
круши зачервени.

Хладна, късна есенъ
моренъ пѣтникъ мина,
спрѣ откъсна круша
хапна и отмина.

Птиче изгладнѣло
кацна на дървото,
дълъгъ пѣтъ пѣтува
спи му се горкото!

И поспа отдѣхна,
рано „сбогомъ“ рече,
крушата го гледа
какъ лети далече.

И си мисли... ужъ съмъ
грозна и бодлива,
а при менъ за крушки
всѣки се отбива.

Дора Габе

ОТЕЦЪ ПАИСИЙ

Барелефъ отъ Ив. Фуневъ

ОТЕЦЪ ПАИСИЙ

Ти история написа
за великия ни родъ.
Хвала тебъ, Отецъ Паисий
отъ признателний народъ.

Твоята книга ще четеме
и катъ славнитъ царе,
клетва даваме да мреме
въ бранъ съсъ наштъ врагове.

Л. Д.

Отложено на 27 септември чествуване деньтъ на Отецъ Паисий, се състоя оня день, недѣля, при участието на всички учащи се и гражданството.

Празнуванетоъ всѣка година деня на голѣмия българинъ Отецъ Паисий, има за целъ да ни припомни Паисиевитъ слова и Паисиевото велико дѣло, които приканиха нашия народъ къмъ самоосъзнаване и къмъ възраждане...

Напоследъкъ, благодарение проучванията на нашия голѣмъ ученъ, литературенъ историкъ и археологъ г. проф. Йорданъ Ивановъ, се установи, че Отецъ Паисий е родомъ отъ гр. Банско, презъ 1722 год.

Всички знаемъ грамадната роля която изигра Паисиевата „Славянобългарска история“ въ пробуждането на нашия народъ. Всички сте чели знаменититъ Паисиеви слова. „О, Неразумне и юроде! Поради что се срамишъ да се наречешъ болгаринъ и не четишъ по свой языкъ“... които слова затрепѣха, като живителна свѣтина въ сърдцата на всички българи, презъ оная тъмна епоха на тежкото иго.

Нашъ дългъ е да се преклонимъ предъ величавата фигура на Отецъ Паисий и твърдо да пазимъ светитъ му завети въ душитъ си.

Очаквайте следния 20 брой съ резултатъ отъ IV конкурсъ, отъ II състезание на кръстословици и отъ веселата история безъ думи.

Вързаха съ връжчица цалавци момчета
крѣгла тенекия — сякашъ за монета.
Щомъ я зърна Чичо Ганчо на земята
много се зарадва, цѣкна съ устата.
Но щомъ посегна да се опѣагеливи,
пустата монета, шавна като жива.
— Ахъ, вий проклети! Счупвамъ ви
главата! —
крѣсна чичо Ганчо едно следъ децата.